

Izseljenci

Janko Samec

Ljubljana—Zagreb. Ura gre v polnoč.
V kupeju tesnem tretjega razreda
sedimo kakor gladnih volkov čreda
in z nami vlak drdrá skoz temno noč.

Tu, tam ukrade z usten vzdih se vroč:
za njim utrže mrka se beseda —
Strmeče zró skoz okna lica bleda...
Vlak v noč divjá težkó sopihajoč.

Zdaj vračamo se v svoje kraje rodne
izglodani do mozga in kosti
iz Francije bogate in svobodne.

In z nami vlak drdrá in v noč ječi,
kakor da ve, da za grobove godne
sprejmó nas naše žalostne vasi!

Divje race

M. K.

Hladni dnevi so po večini brezsončni, mrzli vetrovi odnašajo s hrastja poslednje listje in krokarji plovejo visoko pod nejasnim nebom. Nič se ne zgodi v teh dneh. Predvsem, ker se nima kaj zgoditi. In vendar kot bi vsi čakali, da se kaj zgodi, da nas vsaj en sam trenotek vznemiri, razgiblje. Ali pa se morda le kaj zgodi, pa smo že toliko otopeli, da nas ne vznemiri? Ali pa bi morda radi kam potovali? Morda. Ko sem zadnjič — koncem oktobra — čakal na divje race na čerensovskih travnikih, se mi je zazdelo, da slišim ropot nekje daleč potujočega vlaka. Bil je brezgiben, topel, po jugu zaudarjajoč večer. Ropot, bolj podoben naglemu dihanju, je prihajal z juga, preko medžimurskih hribov. To bi bilo v smeri med Dravskim Središčem in Ormožem. Ali bilo bi predaleč za odmev. Morda je bil odmev valov Mure. Morda je bilo vse skupaj samo utvara. V negibnosti živiš. Jesenski dnevi, polni deževja, blata, vetrov. Zaprt si v sobo, gledaš skozi okno, v tvoji duši pa se porajajo želje. Morda so divje race vzbudile v tebi klic po begu, po potovanju, po svetu. In ko čakaš — ko v mraku čuješ polet prve race s tistim posebnim zvokom: cicicici, se ti morda celo zazdi, da čakaš na vlak, ki že nekje od daleč prihaja, da sedeš vanj in se odpelješ.